



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 470/2021**  
**14.04.2022. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Новковић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „Н.Т.Л. & FITTING“ ДОО из Крагујевца, чији је пуномоћник Срђан Станковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 79/20 од 31.07.2020. године, на седници одржаној 14.04.2022. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 79/20 од 31.07.2020. године.

**Образложење**

Основни суд у Крагујевцу, пресудом П1 679/18 од 10.10.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је поништио као незаконито решење туженог број ../16 од 31.08.2016. године, којим је тужиоцу запосленом на пословима ... код туженог, отказан уговор о раду бр. ../12 од 26.11.2012. године, као и сви анекси закључени на основу уговора о раду бр. ../12 од 26.11.2012. године (став први изреке). Обавезао је туженог да позове тужиоца и распореди на послове који одговарају степену и врсти стручне спреме тужиоца, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења (став други изреке). Обавезао је туженог да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 225.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, ако исте не исплати у року од 8 дана по пријему пресуде, под претњом извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Гж1 79/20 од 31.07.2020. године, одбио је жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу П1 679/18 од 10.10.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Наводима ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, не доводи се у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време на основу уговора о раду од 26.11.2020. године и анексима истог био распоређен на радном месту „...“. Оспореним решењем од 31.08.2016. године, тужиоцу је престао радни однос код туженог отказом уговора о раду, са припадајућим анексима, применом одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, зато што је услед технолошких, економских и организационих промена, дошло до смањења обима посла на радном месту „...“. Према образложењу оспореног решења тужени је 06.07.2016. године донео одлуку о смањењу броја извршилаца на одређеним радним местима, између осталог и на радном месту ... и у оквиру исте утврдио критеријуме за одређивање запослених као технолошки вишак и то: године радног стажа које је запослени остварио код послодавца, број извршилаца који је потребан на одређеном радном месту и однос запосленог према раду оцењеног од стране непосредног надређеног. Тужилац је до дана доношења оспореног решења имао радни стаж код туженог у трајању од укупно 4 године и једног месеца. Код туженог је на радном месту ... предвиђено је десет извршилаца, док је тужени имао потребу за само осам извршилаца на истом радном месту. Применом утврђених критеријума, примењујући критеријум однос запосленог према раду (упоређујући однос запосленог према раду и однос према раду других запослених на истом радном месту) и узимајући у обзир године радног стажа, тужени је донео одлуку да се тужиоцу као запосленом откаже уговор о раду, на основу одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, а у складу са Одлуком од 26.07.2016. године. Одлуком директора туженог од 26.07.2016. године, утврђено је да услед смањења обима посла постоји потреба за смањењем броја запослених на радним местима, поред осталих и на радном месту ... (тачка 1.), да се утврђују критеријуми за утврђивање запослених као технолошки вишак и то: године радног стажа које је запослени остварио код послодавца, број извршилаца на одређеном радном месту, однос запосленог према раду оцењеног од стране непосредно надређеног (тачка 2.) и имена запослених који су технолошки вишак, укупно осам, међу којима и тужилац (у сектору производње), као и још један запослени на радном месту ... (у сектору логистика) (тачка 3). Непосредни руководилац, шеф магацина ББ, оценом односа запосленог према раду и радним задацима од 25.07.2016. године, од четворо запослених на радном месту ... у сектору производње, тужиоца је оценио негативним оценом, зато што није извршавао радне задатке, показао непоштовање и непослушност према надређеном и да није показивао тимски дух према колективу. Пре доношења оспореног решења, тужени је на радном месту ... примио у радни однос на неодређено време ВВ 10.04.2016. године и ГГ 12.06.2016. године. Тужилац је имао

здравствене проблеме (уграђене стентове) о којима је тужени као послодавац био обавештен. Тужиоцу је исплаћена отпремнина (тужба је поднета 28.10.2016. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право, када је усвојен тужбени захтев тужиоца, тако што је поништено као незаконито оспорено решење туженог о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду и обавезан тужени да врати тужиоца на рад и распореди га на послове који одговарају његовом степену и врсти стручне спреме.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Одредбом члана 179. став. 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) је прописано да, запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

У конкретној ситуацији, оспорено решење је незаконито, из разлога што не садржи јасне разлоге у погледу примењених критеријума, код смањења броја извршилаца на радном месту ... .

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да су критеријуми утврђени према приоритетима (од мањег значаја, године радног стажа које је запослени остварио код послодавца, ка приоритетнијим, однос запосленог према раду) и да је однос према раду био кључни критеријум, с обзиром на то да је правилан закључак другостепеног суда да образложење оспореног решења уопште не садржи разлоге, због чега је у односу на друга два критеријума (године радног стажа које је запослени остварио код послодавца, четири године и један месец и број извршилаца који је потребан на одређеном радном месту - осам), тужени у односу на тужиоца применио само критеријум однос запосленог према раду оцењен од стране непосредно надређеног, као и да ли су запослени који су били са тужиоцем у конкуренцији применом свих критеријума били у бољем положају у односу на тужиоца, имајући у виду и да су на раду код туженог на радном месту ... примљени у радни однос ВВ, 10.04.2016. године и ГГ, 12.06.2016. године, на неодређено време.

Како је оспорено решење о престанку радног односа тужиоцу отказом уговора о раду поништено као незаконито, то је правилна и одлука о враћању тужиоца на рад код туженог, донета на основу члана 191. Закона о раду.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија и наводи ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став.1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија  
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка  
управитељ писарнице  
Марина Антонић**